

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2022 r.

Pozycja 75

POSTANOWIENIE

z dnia 24 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 159/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej H.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 maja 2021 r. (data nadania) H.W. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 14 października 2011 r. skarżąca wystąpiła o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie hali magazynowo-biurowej na terenie działki nr [...] położonej w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 14 stycznia 2012 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy. Od powyższej decyzji skarżąca wniosła odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. (dalej: SKO), które decyzją z 25 kwietnia 2012 r. (znak: [...]) utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji. W związku z tym skarżąca wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA), który wyrokiem z 21 listopada 2012 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji. Po rozpoznaniu sprawy Wójt decyzją z 24 maja 2013 r. (znak: [...]) ponownie odmówił ustalenia warunków zabudowy dla wnioskowanego przedsięwzięcia.

Skarżąca wystąpiła 29 marca 2019 r. z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które SKO postanowieniem z 23 kwietnia 2018 r. (znak: [...]) uznało za nieuzasadnione.

Skarżąca wniosła więc 13 maja 2019 r. do WSA skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej powołaną wyżej decyzją. Domagała się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi pierwszej instancji grzywny oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania. WSA postanowieniem z 27 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) zawiesił postępowanie sądowoadministracyjne z uwagi na przedstawienie przez Naczelnny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) w sprawie o sygn. akt [...] składowi siedmiu sędziów zagadnienia budzącego poważne wątpliwości, a mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia analizowanej sprawy. Postanowieniem z 29 września 2020 r. WSA podjął zawieszone postępowanie i jednocześnie odrzucił skargę.

Od powyższego rozstrzygnięcia skarżąca wniosła skargę kasacyjną do NSA, który oddalił ją postanowieniem z 21 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]) oraz odmówił zawieszenia postępowania do czasu rozpatrzenia przez Trybunał Konstytucyjny skargi konstytucyjnej wniesionej na postanowienie składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II SK 3732/18). W uzasadnieniu odwołał się do uchwały składu siedmiu sędziów NSA z 22 czerwca 2020 r. (sygn. akt II OSP 5/19), w której orzeczono, że wniesienie skargi na bezczynność po zakończeniu przez organ prowadzonego postępowania oraz wydaniu decyzji ostatecznej stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu skargi przez sąd administracyjny. W odniesieniu do ponaglenia (o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a.) wskazał zaś na postanowienie składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18). Przyjęto w nim, że wniesienie tego środka prawnego, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania, dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej.

Postanowienie NSA z 21 stycznia 2021 r. wskazane zostało przez skarżącą jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 30 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) doręczenie odpisu lub poświadczonego za zgodność z oryginałem – wraz z czterema kopiami: a) wyroku WSA z 29 września 2020 r. (sygn. akt [...]), b) postanowienia SKO z 23 kwietnia 2018 r. (SKO [...]), uznającego ponaglenie skarżącej za nieuzasadnione; 2) wyjaśnienie rozbieżności w podanych datach doręczenia skarżącej postanowienia NSA z 21 stycznia 2021 r. o sygn. akt [...] (na s. 2 skargi podano datę 13 stycznia 2021 r., natomiast na s. 4 wskazano 21 stycznia 2021 r., zaś udokumentowaną datą jest 26 stycznia 2021 r.). Do chwili wydania niniejszego postanowienia nie usunięto powyższych braków formalnych. Trybunał zaś *ex officio* ustalił, że postanowienie z 21 stycznia 2021 r. doręczono skarżącej 26 stycznia 2021 r.

3. Skarżąca twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniosła skargę do Trybunału, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bo-

wiem, jej zdaniem, możliwość uzyskania przedsądu niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona określone przez prawo wymagania oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Jako ostateczne rozstrzygnięcie skarżąca wskazała postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]), które, jak ustalił Trybunał *ex officio*, zostało jej doręczone 26 stycznia 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się więc bieg trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Termin ten upłynął skarżącej 26 kwietnia 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast nadana 19 maja 2021 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.